

Lo peix que es mossega la coa, per Montse Castellà

La cantautora tortosina reflexiona al voltant de la roda que es genera entre la popularitat dels artistes i les empreses promotores

Montse Castellà | Juan Miguel Morales

Quan un peix es mossega la coa és complicat saber quan i per on començar a desenganxar la roda de l'hàmbster. Massa sovint, alguns aprofiten esta inèrcia per a disminuir noves propostes o enquistar vells hàbits. Per exemple, si a les estadístiques no hi consta un percentatge elevat d'ús del transport públic, les autoritats diran que aquella línia de tren no surt a compte i es plantejaran eliminar o reduir el servei. Però és que si no milloren la puntualitat i les freqüències, la gent hi perd confiança i es veu abocada a usar el vehicle particular, disminuint lo registre de persones que es desplacen en transport públic.

La indústria musical no n'és pas una excepció. Lo peix dels festivals més renombrats i les radiofórmules més escoltades es menja la coa que ells mateixos generen. Això fa que a determinats artistes o estils los hi coste déu i ajuda trencar la dinàmica i entrar a formar part de la roda. Si observem lo cartell de la majoria de festivals -sobretot los d'estiu- hi acabem veent los mateixos noms. Si posem durant una estona una emissora en concret hi acabem escoltant als mateixos artistes. Quins cantants acaben sent més coneguts? Aquells que més sonen a la ràdio i més surten a la tele. I quins hi surten més? Aquells que són coneguts. Lo peix es mossega la coa.

Vaja per endavant que qualsevol persona que crea del no-res mereix un gran respecte. Esta faena nostra és un ofici de picar pedra. De perdre hores davant d'un piano o d'una guitarra, de mirar de ser honesta davant d'un full en blanc. I precisament també per això sap greu que tot este

treball no puga acabar mostrant-se com mereix, amb igualtat d'oportunitats. I, sobretot, que ningú associe popularitat amb talent i que tampoc ningú desvincule la qualitat de la fama. Ni tothom qui surt arreu és bo, ni tothom qui no es coneix tant és dolent i viceversa: lo prestigi no hauria de vindre marcat només per la notorietat.

La polèmica de la massificació eòlica té una casuística similar. On diuen les estadístiques que fa més vent? On hi ha mesuradors. I on n'hi ha? A les comarques de sempre. Com podrem saber si bufa vent a altres indrets si no s'hi posen los mesuradors? Les xifres sempre diran que fa vent als mateixos llocs. Los programadors i oficines de management -que tenen molt de mèrit- per fer viable la proposta s'han d'assegurar una taquilla, i això només s'aconsegueix si l'artista que porten és conegut i ven entrades. Al mateix temps, però, la funció dels festivals no hauria de ser només contractar a cop de talonari i portar grans noms consolidats, sinó que també hauria de difondre, donar oportunitats i diversificar.

Hi ha alguns exemples lloables com poden ser lo Microclima (Camprodon), l'Espurnes (Llagostera), l'Ateveu (Vilanova i la Geltrú), l'Instants (Subirats), lo Barnasants (Països Catalans) o el Terres de Cruïlla (la Sénia). No supediten la qualitat a la popularitat. I això s'agraeix molt. És clau que el nostre país -iniciativa pública i privada- aposte per tota mena de propostes i de noms que potser d'una altra manera no arribarien al gran públic i que permeta que la gent tinga criteri propi, que puga escoltar de tot i, després, que cadascú trie el que més li agrade.